

Turbulens

lilli fröberg

I bland upplever säkert envar att ens inre drabbas av turbulens, ett virrvarr som det är svårt att få någon reda i. Orsakerna kan vara lycka i högsta grad, sorg i stora mått, något man läser eller upplever på annat sätt, t.ex. genom möten med människor från ens förflutna. Detta senare alternativ blev aktuellt för mig härom veckan, och det i en helt positiv anda.

Ett telefonsamtal från Sverige en kväll och som följd av detta ett besök i vårt hem några dagar senare, fick mig och min tanke- och känslvärld att gå tillbaka flera årtionden, till tiden för fortsättningskriget i vårt land.

Vår ena besökare var ett barnbarn från mitt svenska krigsbarnshem. Vi hade mötts en gång, då jag sommaren 1955 besökte mitt Sverigehem var hon en 3-åring, som förunderligt nog mindes vårt möte. Detta trodde hon berodde på att hennes mamma, min 12 år äldre svenska "storasyster", alltid "hållit liv" i min existens. Bl.a. fick jag nu veta av **Gunilla** att hon och hennes bror i årtionden talat om mig som "moster", vilket gjorde mig både glad och rörd. Hennes storebror besökte oss med sin flickvän sommaren -71, då de bilade i Finland. Strax därefter kom också deras föräldrar på besök. Några år därefter dog min "storasyster" och hennes man och därmed har kontakten inte funnits – förrän nu. Nu var Gunilla i vårt land med sin kongressande man – och på besök i vårt hem. Otroligt och härligt sant!

Dagarna mellan telefonsamtalet och besöket satte redan igång en minnenas kavalkad inom mig. Dessa underbara människor som tog mig till sitt hjärta, som inte bara tog hand om mig under två olika perioder under krigsåren, utan också under sex efterkrigssomrar som sommarbarn, steg fram i mitt inre som högst levande.

Martha
6. 2001

Mamma **Jenny** som den trygga mamma hon alltid var, pappa **Nils** som den charmerande och varmhjärtade trädgårdsmästare han var för hela bygden, Gunillas mamma **Ingegerd** som min kära storasyster och hennes livs kärlek, grannpojken **Sven**. Fotografierna kom fram: jag som brudnäbb på Ingegerds och Svens bröllop, ett foto av mig på mitt livs första skidor, min syster och jag mitt i pionlandet med den älskade hunden Barr, på barnkalas med byns barn, på besök hos mina syskon som vistades i andra familjer på samma ort och en massa andra situationer – ja, barndomen som i en liten ask.

Tala om praktisk nordism, om mänskomöten där hjärtan möts, om band som aldrig brister, eftersom de består av ett så starkt material som mänsklig kärlek, om minnenas bro som inte kan rasa, om själarnas sympati, om upplevelser från en gemensam värld. Ja, man kan kalla det vad som helst – underbart var det!

I mitt inre steg också ofrånkomligt fram bilder som hade att göra med orsaken till Sverigevistelsen, nämligen kriget. Säkert har också dessa minnen sin plats i alla dåtida människors inre, om det sedan gäller fronten eller hemmafronten. Minnesbilderna finns där, bleknade men dock levande, säkert för alltid, som en del av allt som skapat oss var och en till det vi är idag. Att tillsammans med dessa erfarenheter få bära inom sig vissheten om goda, hjälpande människors existens och också konkret få möta deras efterkommande, är igen ett bevis på hur fint detta liv på jorden kan te sig!